

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/1308/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118330725
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118330725.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EXPRES KURIÉR & Co. s.r.o., Paprad'ová 3, 82101 Bratislava - Ružinov, IČO: 50386191 v zast.: Peter Bartoš, Kollárovo námestie 9, 81106 Bratislava-Staré Mesto proti povinnému: L. T., nar. XX.XX.XXXX, Q. XXXX/XX, XXXXX A., o vymoženie 605,01 EUR s príslušenstvom, vedenej pred súdnym exekútorom: JUDr. Jozef Augustín, so sídlom exekútorského úradu Framborská 3605/41, 01001 Žilina, IČO: 42277825, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1308/2018 zo dňa 16. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1308/2018 zo dňa 16. januára 2019 zamietla.

II. Povinný je povinný nahradiť oprávnenému trovy konania vo výške 35,66 EUR.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením sp. zn. 7Ek/1308/2018 zo dňa 16. januára 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku s odôvodnením, že na základe zistených skutočností možno konštatovať, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je nedôvodný. Vyšší súdny úradník svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že podľa doložených obálok s doručenkou je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok - exekučný titul a rovnako aj začatie rozhodcovského konania, boli povinnému doručované doporučené do vlastných rúk na adresu podľa Registra obyvateľov SR, ktoré zásielky boli vrátené odosielateľovi (rozhodcovi) späť z dôvodu, že si ich adresát - povinný neprevzal v odbernej lehote. Súd poukázal na ust § 25, § 51 ods. 3 Zákona o rozhodcovskom konaní, v spojení s ustanoveniami o doručovaní podľa § 106 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku upravujúcich fikciu doručenia, ktorá nastane potom, ako sa súdu nepodarí písomnosť doručiť na adresu uvedenú v § 106 CSP (fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky). Na základe uvedených skutočností mal vyšší súdny úradník za to, že exekučný titul bol povinnému riadne doručovaný na adresu trvalého pobytu v registri obyvateľov Slovenskej republiky (čo mal súd za preukázané aj z výpisu z registra obyvateľov Slovenskej republiky) a vrátením neprevzatej zásielky v odbernej lehote bol prostredníctvom fikcie doručenia povinnému doručený. Exekučný titul tak nadobudol právoplatnosť a v dôsledku nesplnenia si povinnosti povinným v určenej lehote aj vykonateľnosť, o čom taktiež svedčí aj doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorou je exekučný titul opatrený. Podľa názoru vyššieho súdneho úradníka boli splnené predpoklady podľa ust. § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, t.j. aby predmetný rozhodcovský rozsudok bol riadnym exekučným titulom. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietať právomoc rozhodcovského súdu - ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha rozhodovať v danej veci, vyšší súdny úradník považoval za preukázané, že sa v danom prípade nejedná o rozhodcovský rozsudok vydaný na podklade spotrebiteľskej zmluvy, pretože rozhodcovský rozsudok bol vydaný na podklade obchodného záväzkového vzťahu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 MCdo 9/2012, ktorým bolo judikované: „Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú

účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods.1 písm. c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V tých ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú spísané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali zmysel.“ Teda v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia exekučný súd nie je oprávnený skúmať platnosť, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotebiteľského charakteru. Vyšší súdny úradník tiež pripomenul ustanovenia Zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý zákon - v prípade námietok účastníka konania ohľadom právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) a námietok neplatnosti rozhodcovskej doložky - priamo poskytuje účastníkovi takéhoto konania možnosť podať na príslušný súd žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, čím je vylúčená možnosť skúmať právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Vyšší súdny úradník doplnil, že zvýšenú ochranu poskytujú ustanovenia Exekučného poriadku pri spotrebiteľských rozhodcovských rozsudkoch spotrebiteľom a to nielen v základnom konaní, ale aj vo vykonávacom konaní (exekučnom konaní), ktoré však možno uplatniť iba pri spotrebiteľoch (napr. § 53 ods. 3 písm. d/, e/, f/ Exekučného poriadku). Keby zákonodarca chcel zvýšiť ochranu aj pri „nespotrebiteľoch“, tak by to v Exekučnom poriadku priamo (výslovne) zakotvil. Záverom zdôraznil, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať meritórnú stránku (vecnú stránku) rozhodcovského rozsudku. To platí bez ohľadu na to, či je exekučný titul po meritórnej stránke správny alebo nie. Správnosť skutkových zistení alebo právneho posúdenia je vylúčená zo súdneho skúmania v exekučnom konaní. Rozsudkom rozhodcovského súdu je preto exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu.

2. Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný dňa 11. 02. 2019 sťažnosť. V podanej sťažnosti sa domáhal zastavenia exekúcie s odôvodnením, že nepozná osobu rozhodcu Ing. Valacha a o akomkoľvek rozhodcovskom konaní, v ktorom mal rozhodovať, nemal žiadnu vedomosť. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že oprávnený sa mal domáhať zaplatenia pohľadávky voči spoločnosti PREWAS, s.r.o. (ďalej len „Dlžník“), ktorej bol povinný v minulosti konateľom. Oprávnený sa mal domáhať zaplatenia svojej pohľadávky voči Dlžníkovi podaním žaloby rozhodcovi v konaní pod sp. zn. RD/176/2017. Rozhodca mal vydať rozsudok, ktorým zaviazal Dlžníka zaplatiť oprávnenému pohľadávku 371,29 eur. Rozhodca odvodil svoju právomoc spor rozhodnúť od tzv. „Všeobecných zasielateľských podmienok EXPRES KURIÉR & Co.“, v ktorých mala byť obsiahnutá rozhodcovská doložka. Oprávnený sa mal následne domáhať zaplatenia pohľadávky 371,29 eur v exekučnom konaní pod sp. zn. 193EX 114/18, avšak pohľadávku sa súdnemu exekútorovi vymôcť nepodarilo. Oprávnený preto túto pohľadávku vrátane celého príslušenstva označil za škodu, ktorú si uplatnil voči povinnému, ako bývalému konateľovi Dlžníka a to podaním žaloby rozhodcovi, tvrdiac, že aj na povinného sa má vzťahovať rozhodcovská doložka vo všeobecných zasielateľských podmienkach oprávneného. Povinný v exekučnom konaní namietal najmä tú skutočnosť, že exekučný titul bol vydaný rozhodcom, ktorý nemá žiadnu právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach povinného. Základným predpokladom vedenia exekučného konania je spôsobilý exekučný titul, ktorý je právoplatný a vykonateľný po formálnej a materiálnej stránke. V tunajšej exekučnej veci povinný s oprávneným nikdy nevstupoval do žiadneho právneho vzťahu. Až do začatia tohto exekučného konania oprávnený nemal žiadnu vedomosť o existencii nejakých všeobecných zasielateľských podmienok a nemal tak vedomosť ani o rozhodcovskej doložke tvoriacej ich súčasť a už vôbec s takouto rozhodcovskou doložkou neprejavil súhlas. O osobe rozhodcu nikdy až do začatia tohto exekučného konania nepočul. Pripustil, že zásielky z rozhodcovského súdu si neprevzal. Zdôraznil však, že on ako fyzická osoba nikdy do akéhokoľvek právneho vzťahu s oprávneným nevstúpil a už vôbec neuzavrel s oprávneným rozhodcovskú doložku pre prípad riešenia sporov vyplývajúcich z ich právnych vzťahov (ktoré ani nevznikli). Rozhodcovský rozsudok preto nie je rozhodnutím, ktoré by bolo vydané na to oprávneným subjektom a ktoré môže nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Ide o tzv. „paakt“, teda ničotný úkon, na ktorý sa prihliada tak, akoby neexistoval. Namietal aj rozpor vedenia exekučného konania s dobrými mravmi, keďže záväzky Dlžníka PREWAS, s.r.o. boli v časti istiny uhradené. Oprávnený sa od tohto Dlžníka domáhal iba príslušenstva. Oprávnený si svoju tvrdenú pohľadávku voči Dlžníkovi navýšil o všetky trovy a príslušenstvo a takto si ju vyčíslil ako škodu v rozhodcovskom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul ako podklad tejto exekúcie. Oprávnený si takto vymáha od povinného v exekučnom konaní z

dôvodu navyšovania príslušenstva o ďalšie príslušenstvo už viac ako päťnásobok toho, čo si pôvodne uplatnil voči Dlužníkovi, čo hrubým spôsobom odporuje dobrým mravom. Z rozhodcovského rozsudku a ani zo žiadnej písomnosti nevyplýva, akým spôsobom sa mal povinný dopustiť ako konateľ Dlužníka konania bez odbornej starostlivosti. Túto rozhodca prezumoval bez toho, aby špecifikoval, v čom spočívalo konanie bez odbornej starostlivosti. Rozhodca zamieňa zodpovednosť štatutárneho orgánu za porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a túto chápe ako akúsi objektívnu zodpovednosť štatutára za hospodársky výsledok Dlužníka. Rozhodcovský rozsudok z tohto pohľadu pôsobí prinajmenej špekulatívne a jeho výsledkom má byť znásobenie tvrdenej pohľadávky oprávneného a zmena subjektu na strane povinného tak, aby si oprávnený zabezpečil aj maximálnu možnú vymožiteľnosť „nafúknutej“ pohľadávky. Rozhodcovské konanie (s vyššie uvedenými znakmi) nie je v prípade povinného ojedinelé, existujú ďalšie prípady, kedy Ing. Valach konal a rozhodoval o právach a povinnostiach subjektov, ktoré popierajú, že by niekedy uzavreli rozhodcovskú doložku zakladajúcu jeho právomoc. Pokiaľ súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6M Cdo/9/2012, k tomu uviedol, že v danom prípade sa jedná o odlišnú právnu situáciu, nakoľko oprávnený predstierajúc existenciu rozhodcovskej doložky požiadal Ing. Valacha ako ad hoc rozhodcu o autoritatívne rozhodovanie o povinnostiach povinného, pričom oprávnenému ako aj povinnému bolo v danom čase známe, že povinný s údajnou rozhodcovskou doložkou nikdy nesúhlasil. V napadnutom uznesení sa súd vôbec nezaoberal otázkou non-arbitrability, resp. rozporu exekučného titulu s verejným poriadkom a v zásade legalizoval postup, kedy domnelý veriteľ predstiera existenciu pohľadávky voči domnelému dlžníkovi, nepodá žalobu na všeobecný súd ale osloví určitú osobu, aby sa vydávala za rozhodcu a uložila domnelému dlžníkovi expresným spôsobom povinnosť zaplatiť spornú pohľadávku.

3. Oprávnený sa vo vyjadrení k sťažnosti povinného plne stotožnil s výrokovou časťou aj s odôvodnením napadnutého uznesenia. Podľa zhrnutia jeho vyjadrenia exekučný súd nemá dôvod návrhu povinného vyhovieť, nakoľko nemá zákonné právo meritórne preskúmavať nespotebiteľské rozhodcovské konania vedené podľa zákona č. 244/2002 Z. z. Nie je k tomu súdom príslušným a exekučný sudca nie je sudcom zákonným na takýto prieskum. Tiež nemá právo preskúmať v exekúcii právomoc rozhodcovského súdu, nakoľko k tomu tiež nie je súdom príslušným a exekučný sudca nie je zákonným sudcom na takýto prieskum. Povinný sa dovoľáva niečoho, čomu nemôže exekučný súd vyhovieť. To, čo požaduje povinný, nie sú námietky, ktoré má riešiť exekučný súd, a ktoré sa týkajú Exekučného poriadku. Povinný mal takéto námietky a návrhy vznášať v základnom rozhodcovskom konaní podľa § 18 ods. 4, alebo podľa § 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., alebo v rámci námietky - žaloby voči rozhodcovskému rozhodnutiu na kauzálne príslušnom súde podľa § 28 CSP. Iba takýto kauzálne príslušný súd je súdom zákonným na posudzovanie nespotebiteľského rozhodcovského konania. Všetky námietky a hypotézy, ktoré povinný teraz vznáša voči pohľadávke oprávneného, mali byť vznesené výlučne v základnom rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/104/2018 (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/115/2015). Potom by sa rozhodcovský súd týmito vecami zaoberal a mohol o nich rozhodnúť. Nevyužitím tohto práva zo strany účastníka rozhodcovského konania potom prichádza k definitívnej preklúzii práva podľa § 17a, § 21 ods. 4 a § 40 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. vznášať rovnaké námietky po meritórnom rozhodnutí a vydaní rozhodcovského rozsudku (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 228/2013). Taktiež je nepochybné, že povinný ani nevyužil svoje ďalšie práva - procesnú povinnosť a to napadnúť v zákonom stanovenej lehote na kauzálne príslušnom súde rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/254/2018 (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6ECdo 7/2013). Týmto nenapadnutím prišlo u povinného k definitívnej preklúzii práva čokoľvek namietat voči právomoci rozhodcovského súdu ale aj iným veciam, ktoré sa týkali rozhodcovského konania sp. zn. RD/104/2018 podľa § 40 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. Zároveň prišlo k tacitnému vzniku rozhodcovskej zmluvy podľa § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoR/1/2016). Povinný zároveň zmeškal aj lehotu samotného podania. Zmeškanie zákonnej lehoty podania žaloby na príslušný súd podľa § 40 ods. 1 a § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. spôsobuje procesnú preklúziu práva domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 ECdo 7/2013, ktoré bolo v celom rozsahu potvrdené uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 423/2014-20 a opakovane potvrdené nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54). Povinný zmeškal podanie svojej žaloby na príslušný Okresný súd Bratislava V. K danej problematike existuje rozsiahla a ustálená prejudicialita o uvedenom postupe, ktorá je napríklad vyjadrená v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 24Csr/2/2016, kde súd uvádza aj mnohé iné prejudiciálne podobné rozhodnutia alebo v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 56Csr/1/2016. Tiež všetky námietky povinného ohľadom jeho hypotéz o tom, že rozhodcovský súd nemôže konať voči štatutárom spoločnosti dlžníka sú irelevantné (rozsudok Okresného súdu Bratislava

V sp. zn. 24Csr/3/2016). Rozhodcovský súd môže konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka v situácii, kedy si ako veriteľ nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka. Konateľ (štatutár) spoločnosti dlžníka v takomto rozhodcovskom konaní nevystupuje ako fyzická osoba (tobôž nie spotrebiteľ), ale vystupuje ako súčasť právnickej osoby - spoločnosti dlžníka. Takýto štatutár plne zodpovedá za svoje záväzky z titulu náhrady škody, ktorú spôsobil svojim veriteľom (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 1/2018-8). Pokiaľ účastník nespotrebitelského rozhodcovského konania nevyužije možnosť podať žalobu - námietku voči pozitívnemu rozhodcovskému uzneseniu o právomoci, stráca právo v exekučnom konaní vznášať akúkoľvek námietku voči rozhodcovskému konaniu. Exekučný súd nesmie nijako brániť takejto exekúcii (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54). Povinný žiada exekučný súd, aby ten pri svojom rozhodovaní porušil Exekučný poriadok a zákon č. 244/2002 Z. z. Povinný sa dovoľáva procesného postupu pri exekúcii nespotrebitelského rozhodcovského rozhodnutia vydaného podľa zákona č. 244/2002 Z. z. v znení tejto právnej normy platnej od 01.01.2015, ktorý je nemožný a zákonom nepredvídaný.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Súd sa oboznámil s napadnutým uznesením, konaním, ktoré mu predchádzalo, s obsahom súdneho spisu, vykonal dokazovanie vyjadreniami oprávnenému a povinnému, listinnými dôkaznými prostriedkami, najmä rozhodcovským rozsudkom ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha RD/104/2018 zo dňa 09. 06. 2018, doručenkami v rozhodcovskom konaní, oboznámením sa so Všeobecnými zasielateľskými podmienkami EXPRES KURIÉR & Co.“ a podrobne sa oboznámil aj s rozhodnutiami súdov, na ktoré sa účastníci odvolávali, pričom dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

10. Základnou námietkou zo strany povinného, s ktorou sa bolo potrebné v konaní vysporiadať, bola otázka právomoci rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý sa v tomto konaní stal podkladom pre vykonanie exekúcie, a to z dôvodu, že povinný popiera uzavretie rozhodcovskej doložky resp. akýkoľvek právny vzťah s povinným. Podstata obrany povinného spočíva v tom, že pokiaľ nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pokiaľ rozhodcovský súd spor prejednal a rozhodol bez toho, aby mal právomoc autoritatívne usporiadať vzťahy medzi účastníkmi konania, takéto rozhodnutie ma charakter paaktu, aktu nulitného, na ktoré súd nemôže prihliadať a takéto rozhodnutie nemôže byť ani zákonným podkladom pre vedenie exekučného konania proti povinnému. Všetky ostatné námietky povinného viažuce sa k vecnej správnosti exekučného titulu a jeho rozporu s dobrými mravmi súd považuje za irelevantné, nakoľko tieto skutočnosti exekučný súd skúmať nemôže. V posudzovanom prípade rozhodovacia činnosť súdu spočívala v právnom posúdení sporných otázok na základe dôkazov obsiahnutých v elektronickom súdnom spise, ku ktorým mali účastníci konania prístup a ktoré neboli z ich strany spochybnené. Súd preto rozhodoval na podklade doposiaľ vykonaného dokazovania bez nariadenia pojednávania.

11. Po dôslednom preskúmaní veci súd dospel k záveru, že včas podanú sťažnosť povinného je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť, pretože napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vyhodnotil ako vecne správne.

12. Nad rámec svojej povinnosti (v zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia nemuselo obsahovať odôvodnenie) súd k relevantným sťažnostným námietkám povinného dodáva, že vyšší súdny úradník právne vec posúdil v súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím sp. zn. 6ECdo/7/2013 z 26.06.2013, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu vyplývajúceho z iného než spotrebiteľského vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania namietat nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c), vylučujú v nesporebiteľských veciach skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní v zmysle zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelych“), pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmat a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

13. Súd považuje za potrebné doplniť jeho argumentáciu v tom smere, že exekučným titulom je nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, avšak len v prípade, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu, resp. rozhodcov) rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Dňa 01.01.2015 nadobudol účinnosť zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorým definitívne došlo k oddeleniu zákonnej úpravy nesporebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania a markantným spôsobom sa zvýraznil rozdiel v oboch týchto konaniach spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

14. Súd poukazuje najmä na ust. § 21 ods. 2,3,4 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorého účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie. Rozhodcovský súd môže pripustiť uplatnenie námietky nedostatku právomoci, ak omeškanie účastníka rozhodcovského konania pri uplatnení tejto námietky je spôsobené príčinou, ktorú rozhodcovský súd považuje za dostatočnú. Ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

15. Podľa § 40 ods. 1 písm. a/ bod 3. Zákona o rozhodcovskom konaní, tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník konania preukáže, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva.

16. Podľa § 40 ods. 4 Zákona o rozhodcovskom konaní, na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a/ súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu.

17. Podľa § 41 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

18. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných, než spotrebiteľských veciach, znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Predvídateľnosť súdneho rozhodovania, zákaz svojvoľného rozhodovania a ochrana legitímnych očakávaní účastníkov konania tvoria súčasť základnej zásady spravodlivého procesu. Nevyužitie postupov zo strany povinného podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, aj keď mu k tomu bola objektívne poskytnutá príležitosť, v posudzovanom prípade vylúčilo skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní s dôrazom na skutočnosť, že sa jedná o nespotebiteľskú vec. V danom prípade oprávnený aj povinný zhodne potvrdili a vyplýva to aj s predložených doručeníek, že výzva na žalobnú odpoveď a rozsudok rozhodcovského súdu boli povinnému doručované do vlastných rúk na adresu jeho trvalého pobytu evidovanom v Registri obyvateľov Slovenskej republiky.

19. Podľa § 25 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu. Ak nemožno doručiť písomnosť adresátovi na nijakom z uvedených miest ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie tejto skutočnosti, písomnosti sa považujú za doručené, ak sú zaslané do posledného známeho sídla alebo miesta výkonu podnikania, alebo miesta trvalého pobytu adresáta doporučenou zásielkou alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje overiť snahu doručiť písomnosti.

20. Citovaný paragraf obsahuje úpravu doručovania v rozhodcovskom konaní (zo strany rozhodcovského súdu smerom k účastníkom konania), preto sa v zásade úprava doručovania podľa Civilného sporového poriadku nepoužije. Rozhodcovská arbitráž sa má vyznačovať rýchlou a účinnou ochranou práv účastníkov, a preto k tomu cieľu má viesť aj úprava doručovania. Ak rozhodcovský súd doručoval zásielku účastníkovi na adresu trvalého pobytu, kde si účastník zásielku neprebral, uplatní sa fikcia doručenia. Je nutné, aby rozhodcovský súd vedel preukázať snahu o doručenie písomnosti (najčastejšie doručenkou).

21. Zo skutkových tvrdení účastníkov ako aj z predložených doručeníek súd považoval za preukázané, že povinný pri doručovaní výzvy na žalobnú odpoveď ako aj rozhodcovského rozsudku nebol v mieste trvalého bydliska zastihnutý a preto tieto zásielky rozhodcovského súdu boli uložené na pošte s úložnou lehotou 5 dní. Povinný si ani jednu zo zásielok v odbernej lehote neprevzal. Súd v danom prípade prihliadol najmä na skutočnosť, že povinný v celom priebehu konania nenamietal, že by sa na doručovacej adrese nezdržiaval alebo že by mu iné objektívne dôvody bránili v preberaní zásielok. Na základe takto zisteného skutkového stavu bolo nepochybne preukázané, že povinný mal objektívnu možnosť sa oboznámiť s obsahom zásielok rozhodcovského súdu a to bez ohľadu na dĺžku doby, po ktorú boli zásielky na pošte uložené. Pokiaľ sa povinný v dôsledku vlastnej nečinnosti s nimi neoboznámil, pričom obidve boli označené tak, že sa jedná o písomnosti odosielateľa Ing. Valacha, ad hoc rozhodcu, je na mieste vec posúdiť v zmysle už spomenutej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), z ktorej vychádza právny poriadok Slovenskej republiky, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Námietať povinného, že „nemal dôvod namietat neplatnosť rozhodcovskej doložky rozhodcovi Ing. Valachovi, nakoľko tento je pre neho len treťou osobou rovnocennou s akoukoľvek inou fyzickou osobou“ preto nemôže obstáť. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne,

inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011), vrátane podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je potrebné v tomto kontexte tiež pripomenúť, že k znakom právneho štátu patrí princíp právnej istoty a z nej plynúci princíp ochrany oprávnenej dôvery v právo, ktoré zahŕňa predovšetkým efektívnu ochranu práv všetkých subjektov v rovnakých prípadoch zhodným spôsobom a predvídateľnosť postupu súdov. Z týchto princípov nevyplýva kategorická nemennosť výkladu či aplikácie práva, ale zmena interpretácie musí byť predvídateľná a opierať sa o akceptovateľné, racionálne a objektívne dôvody, ktoré prirodzene reagujú na nuansy skutkového stavu v jednotlivých prípadoch. Pokiaľ sa aj exekučný súd v súlade so zákonom odchyľil od tejto rozhodovacej praxe posudzovania právomoci rozhodcovského súdu v nesporebitelských veciach (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 484/2018), išlo o situáciu, kedy rozhodcovská zmluva resp. doložka vôbec nebola dojednaná a súčasne došlo v rozhodcovskom konaní k nesprávnemu uplatneniu fikcie doručenia, kedy sa zásielky s písomnosťami rozhodcovského súdu vrátili s poznámkou poštového doručovateľa „adresát neznámy“, prípadne rozhodcovský súd snahu o doručenie písomností dostatočným spôsobom nepreukázal. Je potom zrejmé, že sa povinný v týchto konkrétnych prípadoch o priebehu rozhodcovského konania nemal možnosť dozvedieť a nemal možnosť namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a rovnako mu takýmto postupom bola zmarená možnosť, aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Je preto namieste sa v individuálnych prípadoch zaoberať otázkou právomoci rozhodcovského súdu najmä vtedy, ak povinný mohol objektívne prvýkrát namietať nedostatok tejto právomoci až pred exekučným súdom, čo však nie je tento prípad, keďže samotný povinný potvrdil, že sa na adrese trvalého pobytu, kde mu boli doručované písomnosti rozhodcovského súdu, aj skutočne zdržuje. Súd tak v konaní nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by sa mohol odchyliť od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/7/2013 z 26.06.2013.

22. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov súd podanú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, pretože nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

23. Súd záverom zdôrazňuje, že sťažnosť povinného voči napadnutému uzneseniu považoval za nedôvodnú len s poukazom na tú skutočnosť, že z pohľadu súvisiacich právnych predpisov a súdnej praxe najvyšších súdnych autorít nebol oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul a zároveň nezistil dôvody, pre ktoré by sa mohol v tomto prípade od nich odchyliť. Toto rozhodnutie nemôže byť posúdené ako potvrdenie správnosti rozhodcovského rozsudku po meritórnej stránke a nemôže byť ani podkladom pre záver, že medzi povinným a oprávneným došlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej doložky, nakoľko sa súd týmito skutočnosťami v tomto konaní nezaoberal, keďže tieto otázky sú zo zákona vylúčené z jeho prieskumu.

24. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

25. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

26. Podľa § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do

začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený bol v spore úspešný, vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie súd uložil povinnému ako neúspešnému účastníkovi sporu povinnosť nahradiť oprávnenému trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním. Súd konštatuje, že oprávnenému vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške podľa § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 13a ods. 2 písm. c) per analogiam, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci vo výške 605,01,-Eur, ktorá suma je vymáhaným nárokom v tomto exekučnom konaní. Oprávnený si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 35,66 Eur za 1 úkon právnej služby v polovičnej sadzbe za vyjadrenie k sťažnosti povinného: $1 \times 19,92 \text{ Eur} = 19,92 \text{ Eur}$ + režijný paušál za 1 úkon právnej služby: $1 \times 9,80 \text{ Eur} = 9,80 \text{ Eur} + 20 \% \text{ DPH}$ v sume 5,94 EUR). Keďže si oprávnený uplatnil a vyčíslil náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s citovanými ustanoveniami vyhlášky, súd mu priznal náhradu trov exekúcie v celej uplatnenej výške 35,66 EUR. Po právoplatnosti tohto uznesenia bude súd postupovať v súlade s § 199d Exekučného poriadku a tieto trovy oprávneného budú súčasťou dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.